DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK II Warszawa, dnia 30 października 1947 r. Nr 10

Treść:

DEKRET

z dnia 5 września 1947 r.

o przejściu na własność Państwa mienia pozostałego po osobach przesiedlonych do Z.S.R.R.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 49, poz 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Wszelkie mienie ruchome i nieruchome osób przesiedlonych do Z.S.R.R. pozostało na obszarze Państwa Polskiego przechodzi z mocy samego prawa z chwilą przesiedlenia tych osób na własność Państwa bez odszkodowania.

Art. 2. 1. Prawa osób trzecich z tytułu umów o przeniesienie własności mienia, o którym mowa w art. 1, zawartych ważnie przed datą przesiedlenia, zostają zachowane.

2. Mienie przechodzi na własność Państwa wolne od wszelkich długów i ciężarów z wyjątkiem służebności, których utrzymanie w mocy uzna za niezbędne powiatowa władza administracji ogólnej. Sprawa odpowiedzialności Państwa za długi i ciężary zostanie uregulowana w odrębnych przepisach.

Art. 3. 1. Przejście mienia na własność Państwa i datę tego przejścia (art. 1) ustalają w drodze orzeczenia okręgowe urzędy likwidacyjne, a w stosunku do nieruchomości ziemskich— powiatowe władze administracji ogólnej.

2. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami ustali tryb orzekania o przejściu mienia na własność Państwa.

3. Osoba roszcząca prawo własności do mienia, objętego orzeczeniem, o którym mowa w ust. 1, może wystąpić do sądu z pozwem o uznanie jej własności. W razie prawomocnego uznania jej własności właściwa władza (ust. 1) zarządzi wznowienie postępowania administracyjnego. Wznowienie to może nie nastąpić w stosunku do przejętych na własność Państwa nieruchomości ziemskich, natomiast właścicielom tych nieruchomości służyć będą w tym przypadku uprawnienia, przewidziane w art. 2 dekretu z 28 listopada 1945 r. o przejęciu niektórych nieruchomości ziemskich na cele reformy rolnej i osadnictwa (Dz. U.R.P. Nr 57, poz. 321).

Art. 4. 1. Ujawnienie w księgach wieczystych lub rejestrach publicznych przejścia na własność Państwa mienia, o którym mowa w art. 1, oraz wykreślenie długów i ciężarów (art. 2 ust. 2) nastąpi na wniosek właściwej władzy (art. 3 ust. 1) na podstawie orzeczenia, ustalającego prawo własności tego mienia na rzecz Państwa. Dla wykreślenia służebności konieczne jest złożenie urzędowego odpisu prawomocnego orzeczenia powiatowej władzy administracji ogólnej, uznającego służebność za wygasłą.

2. Dokumenty, wnioski i wpisy do ksiąg wieczystych lub rejestrów publicznych, oparte na przepisach dekretu niniejszego, są wolne od opłat sądowych i opłaty skarbowej.

Art. 5. 1. Zabezpieczenie mienia wymienionego w art. 1 oraz wykonywanie wszelkich czynności związanych z zachowaniem jego substancji, jak również zmierzających do korzystania z niego w granicach zwyczajnych potrzeb gospodarczych należy do właściwości okręgowych urzędów likwidacyjnych.

2. Minister Skarbu ustali w drodze rozporządzenia, wydanego w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, uprawnienia okręgowych urzędów likwidacyjnych w zakresie zabezpieczenia i czasowego korzystania z tego mienia, oznaczy kategorie mienia, które będą przekazane w zarząd właściwym ze względu na rodzaj mienia władzom, oraz ustali uprawnienia tych władz w zakresie zarządu.

3. Nieruchomości ziemskie, które przeszły na własność Państwa z mocy art. 1, włączą się do Państwowego Funduszu Ziemi z tym, że uprawnienia określone w ust. 1 artykułu niniejszego służą aż do chwili wydania orzeczenia, o którym mowa w art. 3, powiatowym władzom administracji ogólnej.

Art. 6. 1. Każda władza państwowa, samorządowa, osoba prawna lub fizyczna, powziąwszy wiadomość o mieniu, określonym w art. 1, winna niezwłocznie zawiadomić o tym właściwy okręgowy urząd likwidacyjny, a co do nieruchomości ziemskich—właściwą powiatową władzę administracji ogólnej.

2. Każdy, kto sprawuje zarząd, jak również każdy, kto jest w posiadaniu mienia określonego w art. 1, winien niezwłocznie zgłosić to mienie łącznie z wszelkimi rachunkami i dowodami oraz gotówizną, znajdującą sie w jego rekach właściwemu okręgowemu urzędowi likwidacyjnemu, a co do nieruchomości ziemskich — powiatowej władzy administracji ogólnej.

Art. 7. 1. Kto wykracza przeciw przepisowi art. 6 ust. 2, podlega karze więzienia do lat pięciu lub aresztu oraz karze grzywny do 200.000 złotych albo jednej z tych kar.

2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega

karze aresztu i grzywny do 100.000 złotych albo jednej z tych kar.

3. Właściwymi do orzekania są sądy okręgowe.

Art. 8. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Administracji Publicznej.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

w/z Minister Skarbu:
Tadeusz Dietrich

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Tkaczow

w/z Minister Administracji Publicznej:
Władysław Wolski

(Dz. U.R.P. z dn. 17.IX.1947 r. Nr 59, poz. 318)

95

DEKRET

z dnia 12 września 1947 r.

o pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Pomoc sąsiedzka w rolnictwie ma na celu pomoc gospodarstwom rolnym, pozbawionym siły pociągowej, narzędzi rolniczych lub środków transportowych dla zabezpieczenia terminowego dokonania orki, zasiewów oraz zbiorów i obejmuje obowiązek oddawania do użytku sprzężaju i maszyn rolniczych wraz z obsługą oraz uprzęży, wozów i narzędzi rolniczych.

2. Do świadczeń z tytułu pomocy sąsiedzkiej obowiązani są posiadacze (właściciele, użytkownicy) gospodarstw rolnych, zaopatrzonych w siłę pociągową lub maszyny rolnicze.

3. Do korzystania z tej pomocy są uprawnieni posiadacze gospodarstw rolnych, określonych w ust. 1, jeżeli nie rozporządzają zasobami potrzebnymi do nabycia siły pociągowej, narzędzi rolniczych lub środków transportowych.

4. Prawo to nie przysługuje tym posiadaczom gospodarstw rolnych, którzy bez gospodarczego uzasadnienia wyzbyli się koni lub posiadają poza rolnictwem inne stałe wydatne źródło dochodu.

Art. 2. Spośród uprawnionych pierwszeństwo do korzystania z pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie mają:

1) posiadacze gospodarstw, powstałych w wyniku przeprowadzenia reformy rolnej;
2) posiadacze gospodarstw zniszczonych wskutek działań wojennych lub klęsk żywiołowych;
3) wdowy i sieroty po obywatelach polskich, poległych w walce o niepodległość i demokrację;
4) osadnicy i repatrianci;
5) rodziny osób odbywających służbę wojskową, korzystające z ustawowej pomocy i zasiłków.

Art. 3. 1. Obowiązek pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie ustanawiają gminne rady narodowe w obrębie poszczególnych gromad i gmin wiejskich. W przypadkach gospodarczo uzasadnionych może powiatowa rada narodowa obowiązek ten ustanowić w obrębie gmin sąsiednich.

2. Prezydium gminnej rady narodowej ustala na podstawie wniosków, złożonych przez osoby uprawnione, a przedstawionych i zaopiniowanych przez zarząd gminny Związku Samopomocy Chłopskiej, plan pomocy sąsiedzkiej ustalający, kto i na czyją rzecz obowiązany jest świadczyć, oraz rodzaj i rozmiar (czas) świadczeń.

Art. 4. 1. Czas świadczeń z tytułu pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie nie może przekraczać 14 dni w ciągu roku i winien być ustalony w zależności od zapotrzebowania miejscowego oraz od wielkości i wyposażenia gospodarstwa obowiązanych.

2. Świadczenia z tytułu pomocy sąsiedzkiej są odpłatne. Normy opłat ustala na wniosek prezydium gminnej rady narodowej prezydium właściwej powiatowej rady narodowej według zasad słuszności, mając na uwadze zarówno interes uprawnionych jak i obowiązanych do świadczeń.

Art. 5. 1. Plan pomocy sąsiedzkiej oraz normy opłat ogłasza się w sposób przyjęty w danej gromadzie lub gminie.

2. Każdy zainteresowany może odwołać się od ustalonego planu pomocy sąsiedzkiej (art. 3)

do prezydium właściwej powiatowej rady narodowej, a od ustalonych norm opłat za świadczenia (art. 4 ust. 2)—do prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej. Decyzje prezydium powiatowej bądź wojewódzkiej rady narodowej są ostateczne.

3. Odwołania, o których mowa w ust. 2, należy wnosić w ciągu 14 dni od dnia ogłoszenia planu bądź norm. Odwołanie nie wstrzymuje obowiązku wykonania nałożonego świadczenia.

Art. 6. 1. Wykonaniem planu pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie na obszarze gromady kieruje na podstawie wytycznych ustalonych przez prezydium gminnej rady narodowej sołtys, do którego w szczególności należy ustalenie terminu wykonania obowiązku świadczenia. Sołtys może sobie przybrać do pomocy jednego do trzech członków gromady.

2. Nadzór nad czynnościami sołtysa w zakresie wykonania planu pomocy sąsiedzkiej sprawuje wójt. Od decyzji wójta służy odwołanie do prezydium powiatowej rady narodowej; odwołanie nie wstrzymuje wykonania decyzji.

Art. 7. 1. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wydane w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych może określić ogólne wytyczne dla ustalania norm opłat za świadczenia oraz uiszczania w gotówce równowartości opłat, oznaczonych w zbożu.

2. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wydane w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami może zwolnić niektóre kategorie posiadaczy gospodarstw rolnych od obowiązku świadczeń z tytułu pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie.

Art. 8. 1. Kto uchyla się od spełnienia obowiązku świadczeń z tytułu pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie lub utrudnia innym wykonanie tego obowiązku albo też pobiera za świadczenia zapłatę wyższą od ustalonej na podstawie przepisów niniejszego dekretu,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy lub grzywny do 100.000 złotych albo obu tym karom łącznie.

2. Kto, będąc obowiązany z tytułu swego urzędu lub zajmowanego stanowiska do organizowania pomocy sąsiedzkiej w rolnictwie, zaniedba tego obowiązku lub wykonywa go w sposób niezgodny z przepisami niniejszego dekretu albo rozporządzeń na podstawie tego dekretu wydanych,

podlega karze aresztu do 6 miesięcy lub grzywny do 100.000 złotych albo obu tym karom łącznie, jeżeli czyn ten nie jest zagrożony karą surowszą na mocy innych przepisów prawa.

Art. 9. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych oraz Sprawiedliwości.

Art. 10. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1949 r.

2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia przedłużyć moc obowiązującą niniejszego dekretu na okres następnych 3 lat.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

w/z Minister Sprawiedliwości:
Tadeusz Rek

(Dz. U.R.P. z dn. 17.IX.1947 r. Nr 59, poz. 320)

96

DEKRET

z dnia 24 września 1947 r.

o rejestracji pracowników służby weterynaryjnej.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 4 lipca 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 49, poz. 252) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Lekarze weterynarii, felczerzy weterynarii, sanitariusze weterynarii, oglądacze zwierząt rzeźnych i mięsa, trichinoskopiści, dezynfektorzy i inne osoby, przeszkolone w pomocniczej służbie weterynaryjnej, obowiązane są zarejestrować się u powiatowej władzy administracji ogólnej (powiatowego lekarza weterynaryjnego) w terminie, który oznaczy w drodze rozporządzenia Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 2. Rejestrujący się obowiązany jest wypełnić kartę (ankietę) rejestracyjną według

wzoru i w liczbie egzemplarzy, ustalonej przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Rejestrujący się otrzymuje odpowiednie poświadczenie; stwierdza ono jednak tylko zarejestrowanie się, nie stanowi natomiast dowodu posiadania prawa do wykonywania zawodu.

Dokonanie rejestracji na podstawie niniejszego dekretu nie zwalnia od obowiązków rejestracyjnych, określonych w innych przepisach prawnych. Osoby wymienione w art. 1 obowiązane są zawiadomić o każdej zmianie adresu powiatową władzę administracji ogólnej.

Art. 4. Przepisy o obowiązku rejestracji osób wymienionych w art. 1 nie odnoszą się do osób, pełniących służbę wojskową.

Art. 5. Kto uchyla się od obowiązku rejestracji albo podaje dane nieprawdziwe lub zataja dane, które powinny być ujawnione, podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub karze grzywny do 30.000 złotych.

Jako karę dodatkową można orzec utratę prawa wykonywania zawodu na okres do 2 lat.

Do orzekania w sprawach wymienionych w ust. 1 właściwe są sądy grodzkie.

Art. 6. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 7. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *Bolesław Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *Józef Cyrankiewicz*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Jan Dąb-Kocioł*

Minister Sprawiedliwości: *Henryk Świątkowski*

(Dz. U.R.P. z dn. 29.IX.1947 r. Nr 61, poz. 338)

97

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 14 sierpnia 1947 r.

o warunkach funkcjonowania i organizacji wzajemnych zakładów (totalizatora).

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 79, poz. 552) zarządzam, co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają przepisy ustawy z dnia 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U.R.P. z 1936 r. Nr 79, poz. 552); paragrafy, powołane bez bliższego określenia, oznaczają przepisy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. 1. Stawki we wzajemnych zakładach można przyjmować tylko w kasach, znajdujących się na torach wyścigowych lub utworzonych poza ich obrębem za zezwoleniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. Stawki można przyjmować tylko w przeddzień wyścigów oraz w dniu wyścigów aż do sygnału, oznaczającego zamknięcie kas wzajemnych zakładów.

3. Towarzystwa, urządzające wyścigi konne, mogą nie przyjmować stawek:

1) na wszystkie lub poszczególne gonitwy w danym dniu;
2) we wzajemnych zakładach porządkowych (§ 5 pkt 3) i łącznych (§ 8);
3) na niektóre konie; w tym przypadku konie takie są wyłączone ze wzajemnych zakładów.

§ 3. 1. Wysokość stawki zasadniczej w zakładach wzajemnych określa towarzystwo urządzające wyścigi.

2. Na dowód wpłacenia stawki i zawarcia wzajemnego zakładu wydane zostaje pokwitowanie w postaci biletu lub odcinka kontrolnego.

§ 4. Towarzystwa, urządzające wyścigi konne, powinny przed upływem 3 dni przedstawiać Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych sprawozdania z obrotów we wzajemnych zakładach w każdym dniu wyścigowym z wyszczególnieniem obrachunku dla każdej gonitwy oddzielnie.

§ 5. Stawki można przyjmować w następujących odrębnych rodzajach zakładów:

1) na konia, który uzyskał pierwsze miejsce w gonitwie (zakład zwyczajny);
2) na konia z płatnym miejscem (zakład francuski), tj. na konia, który uzyska w gonitwie pierwsze lub drugie miejsce, jeżeli w gonitwie mają wziąć udział co najmniej cztery konie, albo pierwsze, drugie lub trzecie miejsce, jeżeli w gonitwie ma wziąć udział co najmniej siedem koni;
3) na dwa konie, które uzyskają w gonitwie pierwsze i drugie miejsce (zakład porządkowy);
4) na dwa, trzy, cztery i pięć gonitw, lecz nie więcej niż na jednego konia w gonitwie

(zakład łączny); gonitwy, w których mogą być przyjmowane zakłady łączne, określa w programie oficjalnym dziennym towarzystwo urządzające wyścigi konne.

§ 6. 1. Wzajemne zakłady porządkowe mogą być czynne tylko w tych gonitwach, w których ma wziąć udział od trzech do siedmiu koni włącznie.

2. W gonitwach, w których ma wziąć udział trzy, cztery lub pięć koni, we wzajemnych zakładach porządkowych można stawiać na to, że wskazane dwa konie uzyskają pierwsze i drugie miejsce, mijając celownik w kolejności, określonej przez stawiającego.

3. W gonitwach, w których ma wziąć udział sześć lub siedem koni, we wzajemnych zakładach porządkowych można stawiać na to, że wskazane dwa konie uzyskają w gonitwie pierwsze i drugie miejsce w jakiejkolwiek kolejności.

4. Towarzystwa, urządzające wyścigi konne, mogą ograniczyć działalność wzajemnych zakładów porządkowych do gonitw, w których ma wziąć udział trzy, cztery lub pięć koni.

§ 7. Za konie, mające wziąć udział w gonitwie uważa się konie, których jeźdźcy byli zważeni, z wyjątkiem koni bądź wyłączonych ze wzajemnych zakładów, bądź wycofanych z gonitwy w przypadku ofertowej sprzedaży koni przed gonitwą.

§ 8. Zakłady łączne składają się z czterech samodzielnych, odrębnych obrachunkowo grup:

grupa I-sza na dwie gonitwy,
grupa II-ga na trzy gonitwy,
grupa III-cia na cztery gonitwy,
grupa IV-ta na pięć gonitw.

§ 9. We wzajemnych zakładach zwyczajnych zakład jest wygrany:

1) jeżeli koń, wskazany przez stawiającego uzyskał w gonitwie pierwsze miejsce;
2) jeżeli pierwsze miejsce uzyskał koń, należący do tej samej stajni wyścigowej co koń, wskazany przez stawiającego, pod warunkiem, że wskazany przez niego koń stawił się do startu, nie został zwolniony z dyspozycji startera i nie został na starcie.

§ 10. We wzajemnych zakładach francuskich zakład jest wygrany:

1) w gonitwach, w których miało wziąć udział co najmniej cztery konie, jeżeli koń, wskazany przez stawiającego, uzyskał w gonitwie:
   a) pierwsze miejsce;
   b) drugie miejsce a na pierwszym miejscu minął celownik tylko jeden koń;
2) w gonitwach, w których miało wziąć udział co najmniej siedem koni, jeżeli koń, wskazany przez stawiającego, uzyskał w gonitwie:
   a) pierwsze miejsce;
   b) drugie miejsce, a na pierwszym miejscu minął celownik jeden koń lub dwa konie głowa w głowę;
   c) trzecie miejsce, a celownik minął na pierwszym miejscu jeden koń i na drugim miejscu jeden koń lub dwa konie głowa w głowę.

§ 11. We wzajemnych zakładach porządkowych zakład jest wygrany:

1) w gonitwach, w których miało wziąć udział trzy, cztery lub pięć koni:
   a) jeżeli konie, wskazane przez stawiającego, uzyskały w gonitwie pierwsze i drugie miejsce, mijając celownik w kolejności przezeń wskazanej, a na pierwszym i drugim miejscu minął celownik tylko jeden koń;
   b) jeżeli konie, wskazane przez stawiającego, należące do jednej stajni wyścigowej, uzyskały w gonitwie pierwsze i drugie miejsce w jakiejkolwiek kolejności, a na pierwszym i drugim miejscu minął celownik tylko jeden koń;
   c) jeżeli konie, wskazane przez stawiającego, uzyskały w gonitwie pierwsze miejsce głowa w głowę.
   d) jeżeli koń, wskazany przez stawiającego jako pierwszy, uzyskał pierwsze miejsce, koń zaś wskazany jako drugi uzyskał drugie miejsce głowa w głowę;
2) w gonitwach, w których miało wziąć udział sześć lub siedem koni:
   a) jeżeli konie, wskazane przez stawiającego, uzyskały w gonitwie pierwsze i drugie miejsce, mijając celownik w jakiejkolwiek kolejności, a na pierwszym i drugim miejscu minął celownik tylko jeden koń;
   b) jeżeli konie, wskazane przez stawiającego, uzyskały pierwsze miejsce głowa w głowę;
   c) jeżeli z dwóch koni, wskazanych przez stawiającego, jeden uzyskał w gonitwie pierwsze miejsce, drugi zaś uzyskał drugie miejsce głowa w głowę.

§ 12. 1. W zakładach łącznych zakład jest wygrany, jeżeli wszystkie wykazane w danej grupie konie (§ 8 w zw. z § 5 pkt 4) zajęły pierwsze miejsca.

2. W przypadku, gdy nie ma wygranego zakładu, odpowiadającego warunkowi wymienionemu w ust. 1, wówczas wygrane są te zakłady, w których wykazano największą ilość koni, uzyskujących pierwsze miejsce.

3. W zakładach łącznych pkt 2 § 9 stosuje się odpowiednio.

§ 13. Zwraca się wszystkie stawki:

1) w zakładach zwyczajnych, francuskich i porządkowych, jeżeli:
   a) gonitwa jest nieważna;
   b) w gonitwie uczestniczyły konie tylko jednej stajni wyścigowej;
2) a ponadto w zakładach porządkowych, jeżeli tylko jednemu koniowi przyznano w gonitwie płatne miejsce;

3) w zakładach łącznych zwraca się wszystkie stawki, jeżeli wszystkie objęte grą gonitwy były nieważne.

§ 14. Ponadto zwraca się wszystkie stawki:

1) w zakładach zwyczajnych, jeżeli nie przyjęto ani jednej stawki na konia, który uzyskał pierwsze miejsce w gonitwie, oraz na żadnego z koni, należących do tej samej stajni wyścigowej;

2) w zakładach francuskich, jeżeli na żadnego z koni, które w gonitwie uzyskały płatne miejsce, nie przyjęto ani jednej stawki;

3) w zakładach porządkowych, jeżeli na kombinację wygrywającą zakład nie przyjęto ani jednej stawki.

§ 15. Zwraca się stawki przyjęte:

1) w zakładach zwyczajnych na konia:
   a) który nie stawił się do startu;
   b) który został zwolniony z dyspozycji startera;
   c) który został na starcie;
   d) który został zdystansowany, z wyjątkiem przypadku, gdy przyznano pierwsze miejsce innemu koniowi z tej samej stajni wyścigowej;

2) w zakładach francuskich na konia:
   a) co do którego zaszła okoliczność wymieniona w ust. 1 pkt a), b) lub c) lub gdy przyjęto stawkę na konia;
   b) zdystansowanego całkowicie;
   c) któremu po częściowym zdystansowaniu nie przyznano miejsca, uzasadniającego wygranie zakładu w myśl § 10;

3) w zakładach porządkowych zwraca się stawki przyjęte:
   a) na takie kombinacje, w których co do jednego ze wskazanych koni zaszła okoliczność wymieniona w ust. 1 pkt. a), b) lub c);
   b) jeżeli co najmniej jeden ze wskazanych w danej kombinacji koni został zdystansowany całkowicie, lub
   c) jeżeli zgłoszone kombinacje, wskutek częściowego zdystansowania co najmniej jednego ze wskazanych koni, nie odpowiadają warunkom, przewidzianym w § 11 dla wygrania zakładu porządkowego;

4) we wzajemnych zakładach łącznych zwraca się przyjęte na daną grupę obrachunkową stawki, jeżeli konie, wykazane w poszczególnych gonitwach do gry, zajęły pierwsze miejsce, a w jednej lub kilku gonitwach koń, wkazany jako pierwszy:
   a) nie stawił się do startu;
   b) został zwolniony z dyspozycji startera;
   c) został na starcie lub
   d) został zdystansowany, z wyjątkiem przypadku, gdy przyznano pierwsze miejsce innemu koniowi z tej samej stajni wyścigowej.

§ 16. Wszystkie przyjęte stawki, nie podlegające zwrotowi, należy zsumować dla każdego rodzaju zakładów (§ 5) oddzielnie i od tych sum dokonać odliczeń, przewidzianych w art. 7 przy uwzględnieniu art. 32 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U.R.P. Nr 19, poz. 128), zmienionego dekretem z dnia 2 kwietnia 1947 r. (Dz. U.R.P. Nr 32, poz. 137), resztę tych sum przeznacza się na wygrane w każdym rodzaju zakładów oddzielnie.

§ 17. 1. Wygrane w zakładach wzajemnych oblicza się proporcjonalnie do wygranej, odpowiadającej stawce zasadniczej.

2. Wygrane w każdym rodzaju zakładów powinny być jednakowe we wszystkich kasach, znajdujących się w tej samej miejscowości.

§ 18. Obliczenia wygranych w zakładach zwyczajnych dokonywa się w sposób następujący:

1) sumę przeznaczoną na wygrane należy podzielić przez liczbę stawek zasadniczych, przyjętych na konia, który uzyskał pierwsze miejsce w gonitwie, w przypadku zaś gdy miejsce takie uzyskał jeden z kilku koni tej samej stajni wyścigowej (§ 9 pkt 2), przez liczbę stawek zasadniczych, przyjętych na wszystkie konie tej stajni; otrzymany iloraz stanowi wygraną, odpowiadającą stawce zasadniczej;

2) jeżeli dwa lub więcej koni przyjdzie głowa w głowę na pierwszym miejscu, sumę wszystkich stawek, przyjętych na te konie, należy odjąć od sumy przeznaczonej na wygrane (§ 16); otrzymaną resztę należy podzielić na tyle równych części, ile koni zajęło pierwsze miejsce głowa w głowę, a każdą z tych części podzielić przez liczbę stawek zasadniczych, przyjętych na każdego z tych koni; otrzymane ilorazy, po dodaniu stawki zasadniczej, stanowią wygrane, odpowiadające tej stawce.

§ 19. Obliczenia wygranych w zakładach francuskich dokonywa się w sposób następujący:

1) sumę wszystkich stawek w zakładach wygranych należy odjąć od sumy przeznaczonej na wygrane (§ 16); otrzymaną resztę należy podzielić na dwie lub trzy równe części, zależnie od ilości płatnych miejsc w gonitwie; każdą z otrzymanych w ten sposób części należy podzielić przez liczbę stawek zasadniczych, przyjętych na każdego z koni, które uzyskały płatne miejsca; otrzymane ilorazy, po dodaniu stawki zasadniczej, stanowią wygrane, odpowiadające tej stawce;

2) jeżeli w przypadkach, wymienionych w § 10 pkt 1 lit. b) i pkt 2 lit. c) koń, wskazany przez stawiającego, uzyskał miejsce głowa w głowę, sumę przypadającą z podziału na dane płatne miejsce, dokonanego w myśl pkt 1, należy podzielić na tyle równych części, ile koni uzyskało miejsce głowa w głowę; każdą z otrzymanych w ten sposób części należy podzielić przez liczbę stawek za-

sadniczych, przyjętych na każdego z koni, które uzyskały to miejsce głowa w głowę; otrzymane ilorazy po dodaniu stawki zasadniczej stanowią wygrane, odpowiadające tej stawce,

3) jeżeli z jakiegokolwiek powodu przyznano mniejszej liczbie koni płatne miejsce, niż przypadało w danej gonitwie, lub jeżeli na jednego albo na dwa konie, które przyszły na płatnych miejscach, nie przyjęto ani jednej stawki, to odpowiednio zmniejsza się ilość części, na które w myśl pkt 1 należy podzielić sumę, przeznaczoną na wygrane.

§ 20. Obliczenia wygranych w zakładach porządkowych dokonywa się w sposób następujący:

1) sumę przenaczoną na wygrane (§ 16) należy podzielić przez liczbę stawek zasadniczych w zakładach wygranych (§ 11); otrzymany iloraz stanowi wygraną, odpowiadającą stawce zasadniczej;
2) w przypadkach, wymienionych w § 11 pkt 1 lit. c) i d) i pkt 2 lit. c) sumę wszystkich stawek w zakładach wygranych należy odjąć od sumy, przeznaczonej na wygrane (§ 16), a otrzymaną resztę podzielić na tyle części, ile było kombinacji, wygrywających zakład; każdą z tych części należy podzielić przez liczbę stawek zasadniczych w każdej kombinacji, wygrywającej zakład; otrzymane ilorazy, po dodaniu stawki zasadniczej, stanowią wygrane, odpowiadajce tej stawce;
3) w przypadkach, wymienionych w § 11 pkt 1 lit. c), gdy pierwsze miejsce uzyskają głowa w głowę konie jednej stajni wyścigowej, stosuje się przepisy pkt 1.

§ 21. 1. Obliczenia wygranych w zakładach łącznych dokonywa się w ten sposób, że sumę, przeznaczoną na wygrane (§ 16), należy podzielić przez liczbę wygranych stawek zasadniczych, przyjętych na poszczególną grupę obrachunkową (§ 8); otrzymany iloraz stanowi wygraną, odpowiadającą stawce zasadniczej.

2. W przypadku, gdy pierwsze miejsce uzyskał jeden z kilku koni tej samej stajni wyścigowej, należy sumę przeznaczona na wygrane podzielić przez liczbę stawek zasadniczych przyjętych na wszystkie konie tej stajni; otrzymany iloraz stanowi wygraną, odpowiadającą stawce zasadniczej.

3. Jeżeli w poszczególnej grupie obrachunkowej (§ 8) przyjdzie dwa lub więcej koni, kończących zakład głowa w głowę na pierwszym miejscu, sumę wszystkich stawek, przyjętych na te konie, należy odjąć od sumy, przeznaczonej na wygrane (§ 16), otrzymaną resztę należy podzielić na tyle równych części, ile koni zajęło pierwsze miejsce głowa w głowę, a każdą z tych części podzielić przez liczbę stawek zasadniczych, przyjętych na każdego z tych koni; otrzymane ilorazy po dodaniu stawki zasadniczej stanowią wygraną, odpowiadającą tej stawce.

§ 22. 1. Wygrane, odpowiadające stawce zasadniczej, ustala się w kwotach, stanowiących wielokrotność 1 zł; otrzymane nadwyżki ponad tę wielokrotność większe od 75 gr zaokrągla się do 1 zł, a wygrane uzupełnia się z funduszów towarzystwa, nadwyżki zaś równe 75 gr i mniejsze skreśla się, a powstałe stąd sumy przechodzą na dobro towarzystwa, urządzającego wyścigi konne.

2. Wygrane, odpowiadające stawce wyższej, niż zasadnicza, stanowią wielokrotność wygranej, odpowiadającej stawce zasadniczej.

3. Wygrana nie może być niższa od stawki zasadniczej; niezbędne uzupełnienia będą pokryte z funduszów towarzystwa.

§ 23. 1. Ustalenie kolejności miejsc, miarodajne dla wypłat we wzajemnych zakładach, następuje po sygnale, oznaczającym zakończenie ważenia jeźdźców po gonitwie. W przypadku zdystansowania konia na skutek orzeczenia sędziów następuje zwrot stawek za konia zdystansowanego (§ 15), a za konia, któremu przyznano należne miejsce u celownika, następuje wypłata stosownie do § 16. Na znak, iż kolejność przyznanych miejsc płatnych, obowiązująca dla wypłat we wzajemnych zakładach, jest ostatecznie ustalona, przy numerach, wywieszonych na słupie przy celowniku, umieszcza się zieloną chorągiew.

2. Wypłata wygranych dokonana będzie po otrzymaniu od sędziego przy wadze zawiadomienia, że na wypłacenie wygranych zezwala. Zawiadomienie to jest ostateczne.

§ 24. 1. Wypłata wygranych dokonywana będzie wyłącznie do rąk okaziciela biletu.

2. Wypłata wygranych dokonywana będzie w kasach wzajemnych zakładów w dniu gonitwy tych koni, na które stawki zostały przyjęte i tylko do chwili zamknięcia kas. Nie odebrane w tym dniu wygrane mogą być wypłacone w terminie 7 dni, licząc od dnia następnego po dniu, w którym odbyła się dana gonitwa.

3. Bilety uszkodzone w sposób, uniemożliwiający stwierdzenie ich autentyczności, nie będą przyjmowane do wypłaty.

4. Bilety uszkodzone w inny sposób, nie określony w ustępie poprzedzającym, będą przyjmowane do wypłaty wyłącznie w terminie 3 dni po upływie okresu, ustalonego dla wypłat nieodebranych wygranych.

5. Terminy, określone w niniejszym paragrafie, są ostateczne i po ich upływie żadne reklamacje nie będą przyjmowane.

§ 25. Osoby, biorące udział w zakładach wzajemnych, obowiązane są sprawdzić:

1) czy nabyte bilety są zgodne z ich poleceniem,
2) czy przy realizacji wygranych biletów wypłacona suma pieniędzy przez kasę wypłat odpowiada wygranej, gdyż po odejściu od kasy żadne reklamacje przyjmowane nie będą.

§ 26. W zakładach wzajemnych francuskich i porządkowych:

1) ilość płatnych miejsc i wygranych kombinacji jest ściśle uzależniona od ustalenia po terminie dla wycofania koni, ile koni ma przyjąć udział w gonitwie;

2) jeżeli zaistnieje konieczność w danej gonitwie dodatkowego wycofania jednego lub więcej koni z liczby mających wziąć udział w gonitwie, ilość płatnych miejsc i wygranych kombinacji obowiązuje jak w punkcie 1-ym.

§ 27. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1947 r.

2. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 czerwca 1939 r. o warunkach funkcjonowania i organizacji wzajemnych zakładów (totalizatora) oraz o sposobie prowadzenia rachunkowości tych zakładów (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 331).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Jan Dąb-Kocioł

(Dz. U.R.P. z dn. 17.IX.1947 r. Nr 59, poz. 323)

98

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 29 września 1947 r.

w sprawie rejestracji pracowników służby weterynaryjnej.

Na podstawie art. 1, 2 i 6 dekretu z dnia 24 września 1947 r. o rejestracji pracowników służby weterynaryjnej (Dz. U.R.P. Nr 61 poz. 338) zarządzam, co następuje:

§ 1. Obowiązkowi rejestracji podlegają nie pełniące czynnej służby wojskowej osoby, posiadające kwalifikacje, określone w art. 1 dekretu z dnia 24 września 1947 r. o rejestracji pracowników służby weterynaryjnej (Dz. U.R. P. Nr 61, poz. 338), chociażby z kwalifikacyj tych nie korzystały, z wyjątkiem osób pozbawionych uprawnień zawodowych na czas nieograniczony.

§ 2. Za osoby, przeszkolone w pomocniczej służbie weterynaryjnej, uważa się również osoby, które w czasie odbywania służby wojskowej ukończyły kurs weterynaryjny z dyplomem instruktora.

§ 3. Obowiązek rejestracji obciąża także obywateli państw obcych, korzystających z prawa wykonywania na obszarze Państwa zawodów, określonych w art. 1, bądź ubiegających się o przyznanie im tego prawa.

§ 4. Rejestracja rozpoczyna się po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Lekarze weterynarii rejestrują się u powiatowej władzy administracji ogólnej (powiatowego lekarza weterynarii), właściwej dla miejsca ich zamieszkania, w ciągu pierwszego miesiąca trwania rejestracji, a pomocnicza służba weterynaryjna w ciągu następnego miesiąca.

Zgłaszający się do rejestracji winni przedstawić dowód tożsamości oraz posiadane dyplomy lub świadectwa stwierdzające uprawnienia do wykonywania zawodu i z odbycia praktyki zawodowej.

§ 5. Obowiązku rejestracji należy dopełnić przez osobiste zgłoszenie się u władzy przeprowadzającej rejestrację i złożenie wypełnionej czytelnie i podpisanej w trzech egzemplarzach karty rejestracyjnej na formularzach, dostarczonych przez tę władzę.

§ 6. Władza, przeprowadzająca rejestrację, sprawdza prawidłowość zgłoszenia, a zwłaszcza zgodność oświadczenia, zawartego w karcie rejestracyjnej z przedstawionymi jej dokumentami, odnotowuje datę rejestracji, po czym wydaje zainteresowanemu zaopatrzone podpisem i pieczęcią urzędowa poświadczenie o dopełnieniu obowiązku rejestracji.

§ 7. Po zakończeniu rejestracji władza przeprowadzająca ja zatrzymuje po jednym egzemplarzu karty rejestracyjnej dla użytku własnego, pozostałe zaś karty rejestracyjne, ułożone według zawodów i w porządku alfabetycznym, przesyła wraz z 2 egzemplarzami spisów imiennych, sporządzonych według zawodów i w porządku alfabetycznym do właściwej wojewódzkiej władzy administracji ogólnej w terminie 14-dniowym.

§ 8. Wojewódzkie władze administracji ogólnej zatrzymują jeden komplet spisów i kart rejestracyjnych dla swoich potrzeb, pozostałe zaś karty rejestracyjne i spisy imienne przesyłają w ciągu 14 dni do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Tkaczow

(Dz. U.R.P. z dn. 29.IX.1947 r Nr 61, poz. 357)

99

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 22 września 1947 r.

w sprawie utworzenia Komisji dla spraw piśmiennictwa rolniczego.

§ 1. Komisja dla spraw piśmiennictwa rolniczego jest organem doradczym Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 2. Komisja dla spraw piśmiennictwa rolniczego ma za zadanie:

a) planowanie i inicjowanie działalności wydawniczej w zakresie literatury fachowej rolniczej,

b) wnioskowanie w sprawach koordynacji akcji wydawniczej jak również i kolportażu piśmiennictwa rolniczego,

c) opiniowanie w sprawie działalności wydawniczej, zasiłków, lub pożyczek, wreszcie innych form pomocy ze strony Państwa,

d) inicjowanie prac w dziedzinie bibliografii rolniczej i pokrewnej,

e) badanie piśmiennictwa rolniczego i pokrewnego, krajowego i zagranicznego,

f) opiniowanie we wszystkich sprawach dotyczących wydawnictwa, kolportażu, czytelnictwa, bibliotekarstwa itp. w zakresie piśmiennictwa rolniczego i pokrewnego, załatwianych przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych i przez nie zleconych.

§ 3. Przewodniczącego, jego zastępców oraz członków Komisji dla spraw piśmiennictwa rolniczego powołuje i odwołuje Minister z pośród zainteresowanych departamentów Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, przedsiebiorstw i zakładów podległych, pracowników naukowych oraz instytucyj i organizacyj społecznych.

§ 4. Za udział w posiedzeniach członkowie Komisji otrzymują wynagrodzenie ustalone przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 5. Komisja opracuje regulamin wewnętrzny, który podlega zatwierdzeniu przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Minister:

J. Dąb-Kocioł

100

PISMO OKÓLNE

z dnia 20 września 1947 r.

(Nr UR/2.I.1/242)

w sprawie nieruchomości użytkowanych przez Z. P. N. Z.

Nawiązując do przepisów instrukcji z dnia 30.VI.1947 r. o podziale i regulacji gospodarstw na obszarze Ziem Odzyskanych oraz b. Wolnego Miasta Gdańska jak również zarządzenia z dnia 31.VII. 1947 r. Nr UR/2.I.1/242, Ministerstwo podkreśla, że objęcie projektem osiedleńczym, regulacyjnym lub parcelacyjnym terenów, będących w użytkowaniu, względnie przeznaczonych dla Z.P.N.Z. lub ośrodków kultury rolnej możliwe jest tylko po uprzednim uzyskaniu zgody Z.P.N.Z.

W przypadku, gdy Z.P.N.Z. nie wyrazi swej zgody — sprawę należy przdstawić do decyzji Ministerstwu.

Dyrektor Departamentu:

Inż. H. Bodnar

101

PISMO OKÓLNE

z dnia 20 września 1947 r.

(Nr UR/5.I.1/110)

w sprawie miejscowych planów zagospodarowania terenowego.

Po uzgodnieniu z Głównym Urzędem Planowania Przestrzennego Ministerstwo zezwala w drodze wyjątku na opracowanie miejscowych planów zagospodarowania terenowego (planów zabudowy) w toku prac, związanych z osadnictwem, regulacją gospodarstw poniemieckich, poukraińskich i pobiałoruskich, które zostały rozpoczęte przed wejściem w życie rozporządzenia Ministrów Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Odbudowy z dn. 16 lipca 1947 r. w sprawie miejscowych planów zagospodarowania terenowego obszarów objętych przebudową ustroju rolnego (Dz. U.R.P. Nr 52, poz. 284) tj przed 8 sierpnia br. w trybie i według zasad obowiązujących w chwili rozpoczęcia tych prac.

Plany zagospodarowania terenowego (zabudowania) w każdym wypadku winny być uzgodnione z Regionalną Dyrekcją Planowania Przestrzennego.

Dyrektor Departamentu:

Inż. H. Bodnar

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 107. Tel. 887-84 Cena zł 20

Konto P. K. O. I — 1888 Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Warszawie. Zam. 2976.